

18 decembrie – 24 decembrie

Învierea lui Moise

Textul de memorat: „Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»” (Iuda, vers. 9)

După cum am văzut de-a lungul întregului trimestru, Moise este personajul central dintre oameni, în cartea Deuteronomul. Viața, caracterul și mesajul lui străbat întreaga carte. Deși Deuteronomul este despre Dumnezeu și despre dragostea Lui pentru 'am yisra'el, poporul Israel, Dumnezeu l-a folosit deseori pe Moise pentru a-Și descoperi această dragoste și pentru a-i vorbi poporului Său.

Acum, când suntem aproape de finalul acestui trimestru, la încheierea studiului nostru despre cartea Deuteronomul, am ajuns și la sfârșitul vieții lui Moise, cel puțin al vieții lui de aici, de pe pământ.

Ellen G. White a redat astfel: „Moise știa că trebuie să moară singur; niciunui prieten pământesc nu-i era îngăduit să-i slujească în ceasurile de pe urmă. Scenele viitoare erau învăluite în mare taină și solemnitate și inima lui se zbătea, dându-se înapoi din fața lor. Cea mai grea încercare pentru el era despărțirea de poporul grijii și al iubirii sale - poporul cu care își unise viața și interesele atâta timp. Dar învățase să se încreadă în Dumnezeu și, cu credință necondiționată, s-a predat, împreună cu poporul, iubirii și îndurării Sale.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp. 470-471

După cum viața și slujirea lui Moise au descoperit multe despre caracterul lui Dumnezeu, la fel au făcut și moartea și învierea lui.

Duminică, 19 decembrie – Păcatul lui Moise (I)

De nenumărate ori, chiar și în mijlocul apostaziei și al pribegiei lor prin pustie, Dumnezeu le-a purtat de grijă în mod miraculos copiilor lui Israel. Altfel spus, oricât de lipsiți de merite erau (și de multe ori au rămas așa), harul lui Dumnezeu s-a revărsat peste ei.

Pe lângă abundența de hrană pe care Domnul le-a oferit-o în mod miraculos în pustie, o altă manifestare a harului Său a fost apa, fără de care ei ar fi pierit repede, mai ales într-un deșert arid și fierbinte. Vorbind despre experiența aceea, Pavel a scris: „Și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei, și stânca era Hristos” (1 Corinteni 10:4). Ellen G. White a adăugat că „ori de câte ori, în călătoriile lor, aveau nevoie de apă, acolo, din despicătura stâncii, apă țâșnea în șuvoi lângă tabăra lor.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 411

1. Citește Numeri 20:1-13. Ce s-a întâmplat aici și cum înțelegem pedeapsa Domnului în dreptul lui Moise?

Pe de o parte, nu este greu să vedem și să înțelegem frustrarea lui Moise. După tot ce făcuse Domnul pentru ei, semnele, minunile și eliberarea miraculoasă, iată-i, în sfârșit, la granițele Țării Promise. Și apoi, ce s-a întâmplat? Dintr-odată rămân fără apă și încep să conspire și să cârtească împotriva lui Moise și a lui Aaron. Cumva Domnul nu mai putea să le dea apă acum așa cum făcuse de atâtea ori înainte? Bineînțeles că putea, și urma să o facă din nou.

Cu toate acestea, să analizăm cuvintele lui Moise în timp ce lovește stânca, și încă de două ori: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” (Numeri 20:10). Aproape că se poate auzi mânia din vocea lui, căci el începe prin a-i numi „răzvrătiți”.

Problema nu a fost atât de mult legată de mânia lui în sine, care era destul de aprinsă, dar de înțeles; însă el a zis: „Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?”, de parcă el sau oricare altă ființă omenească ar fi putut scoate apă din stâncă. În mânia lui, Moise a părut că uită pe moment că numai puterea lui Dumnezeu, care lucra printre ei, putea să facă o asemenea minune. El, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe lucrul acesta.

Cât de des spunem sau facem anumite lucruri într-un acces de mânie, chiar dacă pe moment considerăm că mânia este justificată? Cum putem învăța să ne oprim, să ne rugăm și să căutăm puterea lui Dumnezeu pentru a spune și a face ce este bine înainte să spunem și să facem ce este rău?

Luni, 20 decembrie – Păcatul lui Moise (II)

2. Citește din nou Numeri 20:12,13. Ce motiv specific îi dă Domnul lui Moise pentru interdicția de a trece dincolo de Iordan? (Vezi și Deuteronomul 31:2 și 34:4.)

Potrivit acestui text, păcatul lui Moise era mai mult decât încercarea de a-l lua locul lui Dumnezeu - ceea ce oricum era destul de grav. El a manifestat și lipsă de credință, care, pentru cineva ca Moise, era de nescuzat. La urma urmei, acesta era bărbatul care, de la rugul aprins (Exodul 3:2-16) în continuare, avusese o experiență cu Dumnezeu, spre deosebire de majoritatea celorlalți; și totuși, conform textului, Moise nu a crezut în Domnul, adică a dat dovadă de lipsă de credință în ce spusese El. Drept urmare, a dat greș în a-l sfîinți înaintea copiilor lui Israel. Cu alte cuvinte, dacă Moise și-ar fi păstrat calmul și ar fi făcut ce era drept, manifestând credință și încrezându-se în Dumnezeu în mijlocul apostaziei lor, el L-ar fi slăvit pe Domnul înaintea poporului și ar fi fost iarăși un exemplu pentru ei despre ce însemnau credința și ascultarea.

De asemenea, observă și modul în care Moise a nesocotit ce îi spusese Domnul în mod specific să facă.

3. Citește Numeri 20:8. Ce îi spusese Domnul lui Moise să facă și ce a făcut Moise, în schimb? (Numeri 20:9-11)

În versetul 9 îl vedem pe Moise luând toiagul, „cum îi poruncise Domnul”. Până aici, toate bune. Dar de la versetul 10, în loc să-i vorbească stâncii din care apa ar fi țâșnit apoi ca o manifestare a puterii uimitoare a lui Dumnezeu, Moise a lovit-o; și nu o dată, ci de două ori. Da, să lovești stânca și să iasă apă din ea era ceva miraculos, dar, cu siguranță, nu atât de miraculos precum ar fi fost să-i vorbească și să vadă întâmplându-se același lucru.

Sigur, la prima vedere ar putea părea că judecata lui Dumnezeu asupra lui Moise a fost una extremă: la urma urmei, după toate experiențele prin care trecuse Moise, nu avea să i se îngăduie să treacă în Țara Promisă. Căci de când se povestește această întâmplare, oamenii se tot întreabă de ce - din cauza unui singur act pripit - i-a fost refuzat tot ce așteptase de atâta timp.

Ce lecție crezi că ar fi trebuit să învețe copiii lui Dumnezeu din ce i s-a întâmplat lui Moise?

Marti, 21 decembrie – Moartea lui Moise

Sărmanul Moise! Să ajungă până aici, să treacă prin atâtea, doar ca să fie lăsat în afara împlinirii făgăduinței făcute lui Avraam cu secole înainte: „Toată țara aceasta o voi da seminței tale” (Geneza 12:7).

4. Ce i s-a întâmplat lui Moise și ce a zis Domnul despre el, care ne arată ce om special era? Deuteronomul 34:1-12

„În singurătatea aceasta, Moise privi înapoi la viața lui, care fusese plină de oboseli și de sacrificii de când renunțase la onorurile regești ale curții și la posibilitatea urcării pe tronul Egiptului, pentru a-și uni soarta cu cea a poporului ales al lui Dumnezeu. Își aduse aminte de anii cei lungi petrecuți în pustie, ca păstor al turmelor lui Ietro, de apariția Îngerului în rugul care ardea și de chemarea care-i fusese făcută, de a-l elibera pe Israel. Mai privi la extraordinarele minuni săvârșite de puterea lui Dumnezeu în favoarea

Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul

poporului Său ales și la mila plină de îndurare arătată în decursul anilor lungi de rătăcire și de răscoală. În pofida celor făcute de Dumnezeu pentru ei, în pofida rugăciunilor și ostenelilor lui, numai doi dintre adulții din marea mulțime care părăsise Egiptul au fost găsiți destul de credincioși ca să li se îngăduie să intre în Țara Făgăduinței. Când Moise privi la rezultatele ostenelilor lui, i se păru că viața lui de osteneli și de sacrificii fusese aproape zadarnică.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, pp.471-472

Deuteronomul 34:4 spune ceva foarte interesant: „Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, zicând: «O voi da seminței tale.» Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi; dar nu vei intra în ea”. Domnul a folosit aproape literal limbajul prin care li se adresase în repetate rânduri patriarhilor și copiilor lor cu privire la țara pe care avea să le-o dea. Acum, El îi repeta același lucru lui Moise.

Domnul a mai zis și: „Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi, dar nu vei intra în ea” (Deuteronomul 34:4, subliniere adăugată). Într-un anumit sens, aproape s-ar părea că Domnul îl tachina pe Moise, insistând asupra acestui lucru: *Tu ai fi putut fi aici, dacă doar M-ai fi ascultat așa cum ar fi trebuit*, sau ceva de genul acesta. De fapt, Domnul îi arăta lui Moise că, în ciuda a tot, chiar și în ciuda greșelii lui, Dumnezeu urma să fie credincios făgăduințelor legământului pe care îl făcuse cu părinții copiilor lui Israel și cu poporul însuși. De asemenea, după cum vom vedea, Domnul avea chiar ceva mai bun pus deoparte pentru credinciosul, dar nedesăvârșitul Său slujitor.

Miercuri, 22 decembrie – Învierea lui Moise

„Moise, robul Domnului, a murit acolo, în țara Moabului, după porunca Domnului. Și Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față-n față cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi” (Deuteronomul 34:5,6). Astfel, cu aceste versete, Moise - care a jucat un rol central în viața poporului Israel, un om ale cărui scrieri continuă să existe nu doar în Israel, ci și în biserică și în sinagogă până în prezent - a murit.

Moise a murit, a fost îngropat, poporul l-a plâns și aceasta a fost totul. Cu siguranță, principiul din cuvintele cărții Apocalipsa se aplică aici: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!»” (Apocalipsa 14:13).

Cu toate acestea, moartea lui Moise nu a fost ultimul capitol din istoria vieții sale.

5. Citește Iuda, vers. 9. Ce se întâmplă aici și cum explică acest text apariția lui Moise mai târziu, în Noul Testament?

Deși ni se oferă doar un crâmpoi, ce scenă incredibilă este descrisă aici! Mihail, Hristos Însuși, S-a certat cu Diavolul pentru trupul lui Moise. Cum adică S-a certat? Nu există nicio îndoială că Moise a fost un păcătos. De fapt, ultimul lui păcat cunoscut, cel al luării asupra sa a gloriei care era a lui Dumnezeu, a fost același fel de păcat - „Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14) - care a făcut ca Lucifer însuși să fie aruncat din cer, la început. Cearța pentru trupul lui trebuie să fi avut loc pentru că Hristos pretindea acum pentru Moise învierea făgăduită.

Dar cum putea face Hristos așa ceva pentru un păcătos, pentru Moise, care călcase Legea Sa? Răspunsul, desigur, se putea găsi doar la cruce. După cum toate jertfele animalelor arătau înainte spre moartea lui Hristos, la fel acum, în mod evident, Domnul, privind înainte spre cruce, în virtutea jertfei Sale viitoare a cerut trupul lui Moise ca să-l învie. „Din cauza păcatului, Moise ajunsese sub puterea lui Satana. După propriile merite, el era pe bună dreptate rob al morții; dar a fost trezit la o viață nemuritoare, întrucât avea acest drept în Numele Mântuitorului. Moise a ieșit proslăvit din mormânt și s-a înălțat cu Eliberatorul lui în cetatea lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 479

Cum ne ajută acest raport despre Moise (că a fost înviat înainte de cruce) să înțelegem profunzimea planului de mântuire?

Joi, 23 decembrie – Învierea noastră, a tuturor

Studiu Biblic, Trim. IV, 2021 – „Adevărul prezent” în Deuteronomul

Cu ajutorul luminii aduse de Noul Testament, excluderea lui Moise din Țara Promisă nu pare a fi o pedeapsă, la urma urmei. În locul unui Canaan pământesc și, mai târziu, a unui Ierusalim pământesc (care, de-a lungul întregii sale istorii cunoscute, a fost un loc al războiului, al cotropirilor și al suferinței), „Ierusalimul ceresc” (Evrei 12:22) este, chiar acum, căminul lui. Cu siguranță, unul mult mai bun!

Moise a fost primul exemplu cunoscut în Biblie în ce privește învierea. Enoh a fost luat la cer fără să vadă moartea (Geneza 5:24); la fel și Ilie (2 Împărați 2:11). Dar, potrivit raportului scris, Moise a fost primul om înviat pentru viața veșnică.

Nu știm cât a dormit Moise în sânul pământului, dar în ce-l privea nu mai conta acest lucru. El și-a închis ochii în moarte și fie că au fost trei ore sau trei sute de ani, pentru el a fost totuna. Și totuna este și pentru toți morții, de-a lungul istoriei. Experiența lor, cel puțin în ce privește starea în moarte, nu va fi diferită de cea a lui Moise. Închidem ochii la momentul morții și următorul lucru pe care îl cunoaștem este fie cea de-a doua venire a lui Isus, fie, din nefericire, judecata finală (vezi Apocalipsa 20:7-15).

6. Ce promisiune măreață se găsește în versetele următoare? De ce cuvintele lui Pavel au sens doar dacă înțelegem că cei morți dorm în Hristos până la înviere? 1 Corinteni 15:13-22

Fără speranța învierii, nu avem nicio speranță. Învierea lui Hristos este garanția învierii noastre; după „curățirea păcatelor” noastre (Evrei 1:3) pe cruce, ca Miel de jertfă, Hristos a murit și a înviat dintre cei morți și, datorită învierii Sale, avem și asigurarea învierii noastre. În virtutea a ce avea să facă Isus a fost Moise înviat și în virtutea a ce a făcut Isus vom fi noi înviați.

Astfel, putem vedea în Moise un exemplu al mântuirii prin credință, o credință manifestată printr-o viață de credincioșie și de încredere în Dumnezeu, chiar dacă, în final, credinciosul slujitor s-a clătinat. Și în toată cartea Deuteronomul îl putem vedea pe Moise căutând să cheme poporul lui Dumnezeu la o credincioșie asemănătoare, la un răspuns asemănător față de harul care le-a fost dat, așa cum ne-a fost dat și nouă, care ne aflăm la hotarul Țării Promise.

Nu este același Dumnezeu Cel care ne cheamă și pe noi la credincioșie? Ce putem face pentru a ne asigura că nu comitem aceleași greșeli despre care Moise ne-a avertizat în Deuteronomul?

Vineri, 24 decembrie – Un gând de încheiere

„Când, plini de mânie, au strigat: «Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?», ei s-au așezat în locul lui Dumnezeu, ca și când puterea ar fi fost la ei, oameni supuși acelorași slăbiciuni și patimi omenești. Obosit de continua murmurare și răzvrătire a poporului, Moise îl pierduse din vedere pe Atotputernicul său Ajutor și, fără puterea divină, fusese lăsat să-și păteze raportul vieții prin manifestarea slăbiciunii omenești. Omul care ar fi putut sta nepătat, hotărât și plin de lepădare de sine până la încheierea lucrării sale a fost răpus în cele din urmă. Dumnezeu fusese dezonorat în ochii adunării poporului Israel, când ar fi trebuit să fie onorat și preamărit.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 418

„Pe Muntele Schimbării la Față, Moise s-a arătat împreună cu Ilie, care fusese proslăvit. Ei au fost trimiși ca purtători de lumină și slavă de la Tatăl către Fiul Său. Și așa a fost împlinită, în cele din urmă, rugăciunea pe care Moise o făcuse cu atâtea sute de ani mai înainte. El stătea pe «muntele cel bun», în mijlocul moștenirii poporului său, și dădea mărturie despre Acela care este esența tuturor făgăduințelor lui Israel. Aceasta este ultima scenă descoperită privirilor oamenilor, din viața acestui bărbat atât de onorat de cer.” - *Ibidem*, p. 479

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: 2 Petru 1 - 1 Ioan 4

1. Cum vor fi strecurate ereziile nimicitoare în poporul lui Dumnezeu?
2. Ce fel de oameni răstălmăcesc Scripturile?
3. Ce se întâmplă dacă „zicem că n-avem păcat”?

- Studii -

Studiul 13 – Învierea lui Moise

4. Prin ce cunoaștem că „am trecut din moarte la viață”?

Evanghelizare, Secțiunea 17, subcapitolul „Pastorii altor biserici”

5. Cum trebuie să ne exprimăm când avem ocazia predicării în alte biserici?

Școala de Sabat audio

Responsabil de text: Viorel Tronaru

<http://www.7adventist.com/studiu/>

&